

ஸ் :

ஆழ்வாழைம்பெருமானார் ஜீமர் திருவழிகளே சரணம்.

பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்த
ஸ்தோத்ரங்களுள் மிக முக்கியமான

முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ராத்நமேஸ்ஸிஸி ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்.
சதுசுக்ஸோதி, ஸ்ரீஸ்தவப், தேவராஜாஷ்டகம்,
தேவராஜ மங்களம், யதிராஜஸ்தோத்ரம்

★

இளவ

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய பதவுரை விசேஷவுரைகளுடன் கூடியவை.

சிங்கப்பெருமாள்கோயில்
“நாகன்மோகிணி” அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிலேக்கப்பட்டன.

1947

விலை ரூ. 2—10—1.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதீவாதி பாயங்கரம் அண்ணங்காசாரியர்

—உறையின் அுவதாசிகை—

இத்தோத்திரமருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீ குலசேகரமூர்த்தர் என்பதில் பல பெரியோர்கட்கு அப்பாதித்தியுண்டு. இவ் ஆறாவது ஸ்ரீ நாகத்தியாகிருத்ததாலும் காலாயி வயாங்கவாநிகளின் பூர்வதோத்தரம் பஞ்சகந்தம், தூய்காநந்தம் முதலிய பலவந்தோத்தரங்களுக்குப்பேரம் திருத்தும் பூதவர்களை விவரணையான மருளிச்செய்யப்பட்டிருக்குமென்றும், எத்திலகனில் பல பாகவாங்கனில் இத்தோத்திரம் அறுபத்திலும்படி பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமென்றும், நேதார்ப்பம் மந்தர் பூதபாச்சகம் முதலிய பாகவாங்கனிலும் ஆதங்கத் தோகாநந்தம் வழுக்கநின்று வந்திருக்குமென்றும் இவையோன்றை பல நேதரம் வந்தோன்றி இத்தோத்திரம் குலசேகரமூர்த்தர் அருளிச்செய்ததாம்; குலசேகரன் என்னிற வேறொரு கோள சக்தாவரத்தியால் இயற்றப்பட்டது, அவ்வாசர் இன்னொரு சில சாடகாதி கரியும் இயற்றியுள்ளார், இத்தோத்திரத்தின் கடைசிச் சேவகமாயிப் “யஸ்ய பிபேள ச்ருதி தநோ கலீனோக வினோ மித்தோ த்வீஜஸ்மயா பத்ம சாவபூதம்” என்ற சீவோத்திரம் கூறிய படி, “தவீஜஸ்மயா” என்ற “பத்மசா” என்றும் இவ்விதோழர்க்கு அவ்வாசர்க்கு இருத்த தாக அந்த சாடகாநிகளில் புலப்படுவன்றாம். குலசேகரமூர்த்தர் அட்கிரு தோழர்கள் திருத்ததாக வேறெங்கிடத்தாம் அழைப்பட்டிருக்கலின்; உடையவர் காவந்தியே நிரு வவரத்த தீவ்யமலிக்ரீடு பெண்ணும் காவந்தியில் ஐந்தாவது எக்கத்தின் குலசேகரமூர்த்தர் வைபவம்கூற முடிக்குமிடத்து, “உபாஷத த்நாமிட பாஷ்யாஸோ காநாஸ்தோஸ்ய மஹா ப்ராப்தம்” என்ற பெருமாள்நிருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்டது மாத்நியம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதே உயர் முத்திரமாவோராதாச் செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படலின் என்னும்படியே பல அம்சங்களையும் உபபாதிக்கின்றனர். அடியேனுடைய வித்தாத்திரம் இதுவேதான்.

அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் அருளிச்செய்த குணசாரத்தில் இருமூன்றாம் பாட்டினாலில் "மாபீர் மந்த மயோ விசிந்தய பஹுதா" என்ற முகுந்தமாலைச் சம்பந்த உதாஹரித்தருளினார் மணவாளமாமுனிகள் என்றார் ஒரு நண்பர். இதனால் மேற்கூறித்தலைவாகம் முகுந்தமாலையினுள்ளது என்பது மாந்திரம் நிச்சயிக்கப்படுமேயன்றி முகுந்தமாலை குணசேகராழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்பதும் அறுதியிட முடியாது.

ஆயினும், "குஷ்யதே யஸ்ய நகரே" என்ற தனியனுடன் சேர்த்துத் தொண்டுகொட்டுகை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலும் குணசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூகந்தியாக ப்ரஸித்தமாய் அது ஸந்திக்கப்பட்டு வருவதால் அதனை மறுத்துக் கூறுதல் உதேயமன்றென்று அறுதியிட்டு ஸ்ரீ குணசேகராழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூகந்தியாகவே இத்தோத்திரத்தை ஆதரித்த இவர்கொரு கருக்கமான உரை எழுதப்பட்டது. குற்றங்குறையைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீ:

முகுந்தமாலை.

(தனியன்.)

குஷ்யதே யஸ்ய நகரே சங்கயாத்ரா திகேதீகே
தமஹம் சீரண வந்தே நாரஜகம் குணசேகரம்.

பதவுரை

யஸ்ய	{ யாவொரு குணசேகரப் பெருமானுடைய	குஷ்யதே	{ (ஐயங்களால்) கோஷிக்கப் படுகின்றனோ
நகரே	{ கொல்லி யென்னும் நகரத்தில்	தம், ராஜாகம்	அந்த ராஜாவாகிய
திகே திகே	என்றோடும்	குணசேகரம்	ஸ்ரீ குணசேகராழ்வாரை
சங்க யாத்ரா	{ 'ஸ்ரீரங்க யாத்ரை' என்றே சந்தமாளாது	அதஹம்	அடியேன்
		சிரண் வந்தே	{ தலைமிகு வணங்குகின்றேன்.

* * *:—பெருமான் திருமொழியிலே "இருளிரியச் சுடர்மணிக ளிமைக்கும் நெற்றி" என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாட்டால் 'எனக்குத் திருவரங்கநாதனுடைய ஸர்வவித அனுபவங்களும் எப்போது வாய்க்குமோ?' என்று தாம் பிரார்த்தித்தபடியே தமது செங்கோன்மைக்கு சேஷப்பட்ட ஊர் நாடு உலகங்களையும் தம்மைப்போலாக்கி ஆணவரையும் "ஸ்ரீரங்க யாத்ரை, ஸ்ரீரங்கயாத்ரை" என்று வாய்வெருவும்படி செய்தருளிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணி யாகிய ஸ்ரீ குணசேகரப்பெருமானை வணங்குகிறேனென்றவாறு.

"யத்ர நகரே" என்னும் பாடம் அசுத்தமென்றெழுக.

தனியன் உரை முற்றும்.

ஸ்ரீரங்க
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச்செய்த

முகுந்த மாலை

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
உரையுடன் கூடியது

முதல் ச்லோகம்:—ஸ்ரீ குலசேகரர் எம்பெருமானை கோக்கி 'எப்போதும் நான் உனது திருநாமங்களையே வாழ்வெருவும்படி அதுகூறாது செய்தருளவேணும்' எனப் பிரார்த்திக்கின்றார்—

ஸ்ரீவல்லபேதி வரதேதி தயாபரேதி பக்தப்ரியேதி பவலுண்டகேரேதிதேதி,
காதேதி நாகசயநேதி ஜகந்நிவாஸேதி ஜகாமிநம் ப்ரதிபதம் குரு மாம் முகுந்த. (க)

பதவுரை

முதல் முகுந்த !	{ உபய விபூதியை அளிக்க வல்ல எம்பெருமானே !	பவலுண்டக கோகித ! இதி	{ எம்மொரத்தைத் தொலைக்க வல்லவனே ! என்றும்
ஸ்ரீ வல்லப ! இதி	{ ச்ரீபரீபதி என்றும்	நாத ! இதி	{ ஸர்வஸ்வாமிந் ! என்றும்
வரத ! இதி	{ (அடியார்க்கு) அபேக்ஷிதம் களை அளிப்பவனே ! என்றும்	நாகசயந ! இதி	{ அரவணமேல் பள்ளி கொள்பவனே ! என்றும்
தயாபர ! இதி	{ அடியார் படும் தக்கங்களைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவ முடையவனே ! என்றும்	ஜகந்நிவாஸ ! இதி	{ உலகங்கட்கெல்லாம் தன் திருவயிற்றை திருப்பிடமாகி அவற்றை நோக்கு மவனே ! என்றும்
பக்தப்ரிய ! இதி	{ அடியார்க்கு அன்பனே ! என்றும்	ப்ரதிபதம் ஜகாமிநம் மாம் குரு	{ அடிக்கடி சொல்லுமவனாக அடியேனை செய்தருளாய்.

* * * :—நூறாவன் பகவந்தாமன்களை அதுவந்தித்துப் பேறு பெற்றால் 'நான் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்தேன் ; ஆதலால் எனக்குப்பேறு கிடைத்தது' என்று மார்பு தட்டி அவ்வழியாலே ஸ்வப்ரவருத்தியில் உபாயத்வ சங்கையாகிற பாதகம் மேலிட்டு ஸ்வரூப நாசத்தை அடையக்கூடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய ஆழ்வார் அப்படி தப்பான சங்கை உண்டாகாமலிருத்தற்பொருட்டு, 'உனது திருநாமங்களை அடியேன் அவரதம் அது ஸந்திக்குமாறு நீயே அருள்புரியவேணும்' என்று எம்பெருமானை கோக்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார். எம்பெருமானுடைய க்ருபாமூலமாகப் பிறந்த திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தில் ஸாதகத்வ புத்தி செய்தாலும் அது பகவத்க்ருபையையே ஸாதகமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணியவாராமாதலால் பாதகமொன்றுமில்லை யென்க.

பெரியபிராட்டியாராருடைய ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு பாதத்வ நிர்ணயஞ் செய்யப்படுதலால் [ஸ்ரீவல்லப !] என்று முன்னர்க் கூறினர். பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரஞ்செய்தருளி அடியார்க்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தருவிப்பதால் [வரத !] என்றார்.

தூண்டகம்—களவாடுகை ; அபஹரிக்கை. கோகித:—வல்லவன். "ஜகந்நிவாஸ" என்பதற்கு ஷஷ்டதத்புருஷஸமாஸம் பண்ணினால் ப்ரஸயகாலத்தில் உலகங்களைவிற்றிரிவே வைத்து கோக்கியவன் என்று கருத்துத் தோன்றும். அன்றி ஷஷ்டபஹு-ஹீஹி ஸமாஸம் பண்ணினால் ஸர்வலோகவ்யாபகனென்ற கருத்தத்தோன்றும், நாராயணநாமம் போலே, "ஆலாடகம் மெ" என்று வழங்கும் பாடம் சுவையுடைத்தன்று. மாம் ஆலாடகம் குரு என்பதே சுவை. (க)

ஜயது ஜயது தேவோ தேவகீந்தகோயம்
ஜயது ஜயது க்ருஷ்ணே க்ருஷ்ணீவம்ஃப்ரதப :,
ஜயது ஜயது கேகச்யாமல : கோமலாங்க :
ஜயது ஜயது ப்ருத்வீபாராநாசோ முகுந்த :.

(௨)

ஆயம்	இந்த	தேவகீந்தகோயம்	{ காளமேகம் போற் கரிய
தேவகீ	தேவனுன்	தேவகீந்தகோயம்	{ காளமேகம்
தேவகீ நந்தம்	{ தேவகியின் மகனுன் கண்ணன்	தேவகீந்தகோயம்	{ அழகிய திருமேனியை
ஜயது ஜயது	மாரன்	தேவகீந்தகோயம்	{ புடைமருள கண்ணன்
வ்ருஷ்ணீ வம்ச	வாழ்க ! வாழ்க !!	தேவகீந்தகோயம்	{ கோமலாங்க
ப்ரதிபதி	{ வ்ருஷ்ணீ என்னும் அரசு	தேவகீந்தகோயம்	{ ஜயது ஜயது—;
	இடைபட்டிருக்கிறது	தேவகீந்தகோயம்	{ பூமிக்குச் சமையான தூர்
	விளக்காய்த் தேவநிறிய	தேவகீந்தகோயம்	{ ஜநகரின் ஒழிக்கும்வனான
	கண்ணன்	தேவகீந்தகோயம்	{ கண்ணகிரான்
	ஜயது ஜயது—;	தேவகீந்தகோயம்	{ வாழ்க ! வாழ்க !!

* * *—தேவகீ—விவரத்தமாக வந்து பிறந்தவனென்றபடி. கருமமடியாகவன்றிக்கே விவரத்தமாக விவரத்தைப்பற்றிப்பிறந்தவனென்றபடி. "அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே" என்று சுருதியும் இதிலும்.

(வ்ருஷ்ணீத்யாதி) பூரிக்கிறபூரணத்தில் நாலாவது அம்சத்தில் பதினோராவது அத்தியாயத்தில் யதுவம்ச பரம்பரையைச் சொல்லத்தொடங்கி, கார்த்தவீரபார்ஜுனனுக்கு அப்பால் அநேக பரம்பரைகளைச் சொல்லி....."தஸ்யாபி" வ்ருஷ்ணீ ப்ரமுகம் புத்ர சதமாஸித்—யதோ வ்ருஷ்ணீ ஸம்ஸுனாமேதத் கோத்ரமவாபி" என்று கூறப்பட்டிருப்பது இங்கு உணர்த்தக்கது. (2)

௩. [முகுந்தி இத்த்யாதி] கீழ் பல்வாண்டு பாடின ஆழ்வாசை கோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வார்! கீர் காப்பிடவேண்டும்படி. நமக்கு ஒரு அபாயசங்கைக்கும் பாஸத்திலில்லை; நூறாயிரத்திரை நின்றோம். புத்திரமுக்திகளில் உமக்கு வேண்டியபதைக்கேளும்; தருகின்றோம்' என்ன எனக்கு ஒன்றிலும் வாஞ்சையிலில்லை; உனது திருவடிகளை அடியேன் எஞ்ஞான்றும் மறவாதிருக்கும் படியையே அருள்செய்யவேண்டும்' என்கிறார்.

முகுந்த ! ஸுந்தர ப்ரணீபத்ய யாசே பவந்த மேகாந்த மியந்த மர்த்தம்

அவிஸ்மருதிஸ் தவச்சரணாநந்தே பவேபவே மேஸ்து பவத்ப்ரணாதாத்.

(௩)

முகுந்த	{ முக்தி முக்திகளைத் தாவலில்	மே	எனக்கு
	{ கண்ணிரானே !	பவே பவே	மறந்தோறும்
பவந்தம்	தேவரீரை	பவதி ப்ரணாதாத்	{ தேவரீருடைய
ஸுந்தர	தலையாளே		{ அதுக்காறுத்தினால்
ப்ரணீபத்ய	எனவித்த	தவத் சரணாநந்தே	{ தேவரீருடைய திருவடிக்
இயந்தம் அர்த்தம்	இவ்வளவு பொருளை மாத		{ தாமரை விஷயத்தில்,
ஏவந்தம்	திரம்	அவிஸ்மருதி-	மறப்பு இல்லாமை
யாசே	{ பாசிக்கின்றேன் ! (அந்த	அவ்ந்து	இருக்கவேண்டும்.
	{ என் ? எவ்வளவு		

எம்பெருமானோ தேவரீரை அடியேன் அடிபணிந்து பிரார்த்திக்கும் பொருள் இவ்வளவே; அதாவது—என்னுடைய ஜன்மத்தைக்களைந்து மோகமுருளவேணுமென்று நான் கேட்கவில்லை; இன்னும் எத்தனை பேராகின்ற பிறவி நேரும்படி செய்தாலும் செய்திருக்க; அதிக ஒரு கிரீப் பந்தயிலில்லை; நேரும் பிறவிகளில் தேவரீருடைய திருவடிக் தாமரைகளின் ஸ்மரணம் நப்பாம விருக்கும்படி அருள் செய்யவேணுமென் நிவ்வளவே வேண்டுவதென்றபடி.

"மறப்பின்மை பெற்று அடிக்கிழக்குறறேவலன்று, மறப்பின்மை யான் வேண்டும்மாடு" என்ற பேரிய திருவந்தாதிப் பாசுத்தை அடியொற்றியது இது. (௩)

௪. [நாலாம் வந்தே இத்த்யாதி] கீழ் ச்ரோகத்திற் பண்ணின ப்ரார்த்தனைகளையே இதில் விவரிக்கிறார்—

தவத் தாத ஆம்போ	தேவரீருடைய திருவடித்	அந்த	திருக்கவேண்டும்;
குறையுக் கதா	தாமரைமீனையிற் பதிந்	(இது பத்—என்பது பாடுதொன்று)	
பத்தி:	திருக்கிற	சுதத்	இவ்வே
புத்த மறுமாந்தரோ	பத்தியானது	மம பஞ்சமதம்	எனக்கு இஷ்டமாய்
அதி	இவ்ம ஐம்மாந்தரங்களிலும்	பார்த்தயம்	{ பார்த்திக்கத் தக்கதுமாய்
மிச்சலா	அசையாமல்		{ திருக்கிறது.

* * * :—மேலுலகங்களில் ஸுதாநுபவத்திற்கு ஸாதகமாக இங்கு அதுஷ்டிக்கப்படும் இஷ்டாபூர்த்தம்—பாகஞ் செய்தல் குளம் வெட்டுதல் முதலிய தர்மத்தினாலது, அத்த தர்மா நுஷ்டாபத்திற்கு ஸாதகமாகிய தாய்பத்தினாலது, மூன்றாவது புருஷார்த்தமான கிஷயபேசத்தினாலது எனக்கு சிறுப்படுகிற; மூன் செய்த கருமங்களின் பலனாக ஸுதமோ துக்கமோ எது கேர்த்தாநம் போட்டும்; அதனும் ஐர்வுசோகங்க ளொன்றாகியும். அத்த மூன்மத்திலும் தேவரீருடைய திருவடிகளில் பத்தி அசையாமலிருக்கவேண்டு மென்பதே நான் கிரும்புவதும் வேண்டுகுதலாய் என்கை.

"மம பத்தி: தவத் பாதாம்போருஹ யுகதோ ஸதீ ரிச்சலா ஸந்து" என்று அர்வயிப்பதும் பொருத்தம். என்னுடைய தூவல் உன் திருவடியிற் சேர்த்ததாகி விடத்திருக்கவேண்டு மென்கை.

தீவிவா புவிவா மறாந்து வாஸ: ஸுதேவா காகாந்தக! பாகாமம்,

அவதீர்த சரதாரவிந்தேன சரணேன தே மரணேபி சிந்தயாமி.

(சு):

தேவ கரக அத்த	காராய் காககாசனே!	அவதீர்த சரதார	திரைக்கிரகப்பட்ட சரத்
மம	எனக்கு	அரவிந்தேன	காலத் காககாசனையுடைய
தீவி வா	கவந்தகத்தினாலது		{ —காத்மாவத்தாமகாரிற்
புவி வா	பூமியினாலது	தே சரணேன்	காட்டிலும் மேற்பட்ட
மரணே வா	கரகத்தினாலது	மரணே அபி	தேவரீருடைய திருவடிகளை
பாகாமம்	(உளது) இஷ்டப்படு		{ (என்கையான்களும் ஓய்ந்
வாஸ:	வாஸமாணது	சிந்தயாமி	திருக்குட்படியான) மாண
அந்த	கோட்டும்;		காலத்திலும்
			சிந்திக்கக்கடவேன்.

* * * :—புண்ப பண்களை அதுபலிப்பதற்கென்றே ஏற்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திற்கோ, பரப பண்களை அதுபலிப்பதற்கு ஏற்பட்ட கரகத்திலோ, புண்ப பரபயிண்டின் பண்பையும் அது பலிப்பதற்கு ஏற்ற பூமியிலோ எங்கேயாவது அடியேனுக்கு வாஸம் விடக்கூட்டும்; அதில் னுது ஆஸ்தமாவது தக்கமாவது இல்லை. சாதகாவத்தில் நன் விடத்தில் அவர்ந்த தாமரை போன்ற தேவரீருடைய அழகிய திருவடிகளை * மடியுறிவந்து கீர்ப்புலவச்சோர வாயிவட்டிட கஞ்சியும் மீண்டே, கடைவழியாகக் கண்டமடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாரும் காவத்திலேயும் [—அதாவது, கபவாத பித்தாதிசளாக் மிகவும் வருத்தப்படுகிற ஆஸ்த நவசயிலும்] அடியென் சித்திக்கலவ்வேனும்படி அருள் புரியவேண்டு மென்கை.

"சிந்தயாமி" என்றும் பாடமுண்டு.

காகாந்தக! என்பதற்கு, காகம்போவகை ஒழிப்பவன் என்றும் காகாஸாணிக் கொன்றான் என்றும் பொருளாம்.

காகாஸாணிக் ஒழித்த வரவாது:—எம்பெருமான் வரதாவதா:ஞ் செய்த பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி பெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்த்தால் பூமிதேவிகளுக்கு முகாஸனாய் பிறந்தவனும், அஸகயத்தில் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அனாரத் தன்மை பூண்ட வனுமான காகனென்பவன் பாரக்ஜோதிஷ மென்றும் பட்டணத்தி சிறுத்தகொண்டு, தேவ ஸித்த எத்தர்வாதிசுளுடைய கன்னிகைகளையும் ஸாஸுக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பல வாய் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மனம் புணர்வதாகத் கருதித் தன் மானிகையிற் கிறைவைத்து வருணனது குடைவையுந் மந்தரிகி சிகாமான தத்பர்வதத்தை யும், தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டவங்கையுந் கவர்த்து போனதுமன்றி, இத்தி ஸுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்தக்கொண்டு போகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சி வந்து பணிந்த முறைமிட்ட இத்திரானது வேண்டுகோளாகக் கண்ணதிரான். கருடனை வாயவழித்த பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்பபாசையுடனே தான் கருடன் மேனேத் அந்நகர்த்தவகடத்து

சக்ராயுத்ததைப் பிரயோகித்து அவன் மந்திரியான முன் முதலிய பல அனார்த்தங்களையும் இஹத்தில் அந்த நாகாஸூரனையும் அறத்துத் தள்ளி அழித்து அவன் பல திசைகளிலிருந்து கொண்டு வந்து சிறைப்படுத்தி யிருந்த பதினாறுபேர்த் தொருநாறு கன்னிகைகளையும் த்வாராக யிற்கொண்டு சேர்த்து மணஞ் செய்துகொண்டனன் என்பதாம். (௯)

எ. [க்ருஷ்ண! த்வதீய இத்யாதி] மாணகாலத்தில் கரணங்கள் வருந்தும்போது உன்னைச் சிந்திப்பது அரிதாதலால் ஸர்வ இந்நிரியங்களும் ஸ்வரதீகமாயிருக்கப்பெற்ற இந்த கூணத்தி லேயே என் நெஞ்சை உன் திருவடிகளில் அர்ப்பணஞ் செய்துயிடுகிறேன் என்கிறார்—

க்ருஷ்ண! த்வதீய பதபங்கஜ பஞ்ஜராந்த:
அத்ஸபவ மே ஸ்சது மாநன ராஜஹம்ஸ:
ப்ரான ப்ரபான ஸமயே கபவாதபித்ஸதை:
கண்டாவரோதகவிதோ ஸ்மரணம் குதஸ்தே.

(௭)

க்ருஷ்ண!	கண்ணிரானே!	(உண்டாகமாட்டா நாகையால்)
ப்ரான ப்ரபான ஸமயே	உயிர்போகும்போது	மே ளன்னுண்டாய
கப வாத பித்ஸதை:	{ கோலழ், வாயு, சித்தம் இவற்றால்	மாண ராஜ ஹம்ஸ! { மகஸ்ஸாகிற உயர்த்த ஹம்ஸ மாண
கண்டாவரோதக விதோ	{ கண்டமானது அடைபட்ட வானவில்	த்வதீய பத பங்கஜ பஞ்ஜரா அந்த: { தேவரீருடையதான திரு கடித்த நாகை கண்டாகிற கூட்டிலுள்ளே
தே ஸ்மரணம்	தேவரீருடைய வினைகூண்டது	அத்ய வவ இப்பொழுதே
குத:	எப்படி உண்டாகும்?	கிசுது துகழபக்கடவது.

* * *—“வாயொருபக்கம் வாங்கிலுலிப்ப வார்த்த நீர்க் குழிக்கண்கள் யிழற்ற” என னும்படி ஸகல இந்நிரியங்களும் விகாரப்பட்டு வாய்திறந்து ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லமுடி வாதபடி கோலழுகட்டி, வாதமும் சித்தமும் மேலிட்டு வருத்தம் மாண காலத்திலே உன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்க அவகாசம் அற்பமும் கிடைக்காதாகையால் “அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்கிற கட்டளைபிலே என் மனத்தை இப்போதே உனது திருவடி களில் ஸமர்ப்பித்ததுவிடக் கடவேனென்கை, “ஸ்திதே மஹி ஸுஸ்வஸ்தே சரீரேஸதி யோநா: தூது ஸாம்யே ஸத்திதே ஸ்மர்த்தா லிச்வருபஞ்ச மாமஹம் ததஸ்தம் மரியமாணந்து காஷ்ட பாஷாண ஸங்கிபம் அஹம் ஸ்மராயி மதபக்தம் நயாயி பரமாங்குதிம்” என்கிற பகவத் வாக்யத்தின் பொருள் இங்ஙனத்து ஸ்மரிக்கத்தக்கது. அதாவது—அங்குயிங்கும் பரத்தோடுகிற மகஸ்ஸு ஒரு கிளை யில் வின்று, உடலும் பிணிகளால் வருத்தாது செவ்வையாயிருந்து, நாடிகளும் கிளைகுலையாறு சிற்றும் நற்காலத்தில் யாவனெருவன் என்னைச் சிந்திப்பாரோ, அவன் அந்நிமகாலத்தில் அசே தசப்ரபஞய ஓன்முக்கும் உதவாது சிற்றும்போது அவனைப்பற்றி என் சினைகொண்டு பாமபக்தனாகிய அவனை ஏறகதி அடைகிக்கிறேன் என்பதாம்.

—“பதபங்கஜ” இத்யாதி. பத—திருவடியாகிற, பங்கஜ பஞ்ஜராந்த:—நாமரைக் கூட்டி லுள்ளே என்மும் பொருள்படும், “பஞ்ஜராந்தம்” என்னும் பாடம் சிறுவது. (௭)

சிந்தயாமி ஹரிவே ஸத்ததம் மந்தமந்தஹஸிதாநகர்புஜம்.
நக்தகோப ததயம் பராத்பரம் காரதாதி முரிப்ருந்த வந்திதம்.

(௮)

மந்த மந்த தத மந்த ஆக அம்புஜம்	{ புன்முறுவல் செய்கின்ற தாமரை மலர்போன்ற திரு முகத்தை புடைமலர்ப்	ஹரிம் { பரவ க்கனைப் போக்கு மவனும்
காரத ஆதி முரிப்ருந்த வந்திதம்	{ காரத முதலிய முனிவர் கணக்களால் தெரமுப் பட்டபஞயம்	நக்தகோப ததயம் { நக்தகோபன் குமரனான வவ { கண்ணிரானியே
பராத் பரம்	{ உயர்த்தவர்களிற் கர்ப்ப லும் மேலான உயர்த்த வனும்	ஸத்ததம் எப்போதும் சிந்தயாமி கிந்திக்கின்றேன்.

* * *—தக்கணாகாத்திலே ஆழ்ந்தவர்களுக்கும் கண்டு களிப்புதம்படி புன்முதுவாள் செய்யும் நிருமகமண்டலத்தை புடையதாய், தனது மெனவப்பகுணம் கண்டு விளங்கும்படி கந்தகோ பர்க்குப் பின்புலாக வந்த கட்டவும் அடிக்கவும் எளியதும்படி. கின்றவனாய், பாதவற்றில் வந்தால் ஒத்தாரும் மிக்காராயின்றி வர்வோர்க்குஞ்ஞடாய், முனிவர்கள் வணங்கும் பெருமானான பாம புருஷனையே எப்போதும் தயானஞ் செய்யக்கடவே மென்றிதது.

கரையான ஸரோஜே காத்திரக் கேதாரிகே கரையுழி புஜவிசிவ்யாகுசே ககாதயார்க்கே,
ஸ்மிரஸி விசாஸ்யாரிய தேஜோ ஜகேனகம் பவநரு பரிநிகா: கெதமத்ய த்யஜாமி. (அ)

கரையான ஸரோஜே	{ திருக்கணகத் திருவகாச ளாநித நாமகாசகனை புடையதாய்	கேதாரிகே	{ (திருமேனியில் விளங்கு வின்ற) தேஜஸ்வாதிர ஜல ஸமுத்ததை
கந்திரமக் கேதாரிகே	{ ஆழவிய திருக்கணகளாநித கயல்களை புடையதாய்	ஆரிய	{ பாமம் பன்னி
காமமுழி	{ விடையத் திரிக்குமதாய்	பவ நரு பரிநிகா:	{ கம்மாரமாதிர பாசிலிந்த நிலை மிகவும் வரும்பிக் கிடக்க அடியென்
புஜவிசிவ்யாகுசே	{ திருத்தோள்களாநித ஆநித ளால் விவற்றதாய்	கேதம்	{ அத்த னாம் காரிக தக் கத்தை
ககாத யார்க்கே	{ மிகவும் ஆழமான எம்பெருமானாகிற தடா	அதம்	{ இப்போத விடுவின்றேன்.
ஸ்மிர ஸாஸி	{ உத்தம்	த்யஜாமி	
விசாஸ்ய	{ குடைத்து காராக		

"ஒரு பரமஹ பரவிஷ்டோஸ்யி கீர்ஷ்மே கீதமிவற்றதம்" என்றும், "தயாதன் பெற்ற
மாதகமணித் தடம்" என்றும் எம்பெருமான் ஒரு குளிர்ந்த தடாகமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலை
அடிவொற்றி இவ்வாழ்வாரும் அவனைத் தடாகமாக உருவகப்படுத்துகின்றார். குளமானது
தாமரை குழித்தும் கயல்கள் பாய்ந்தும் அலைகள் விடையும் கீர் காமமுழி விடாய் திரிக்கும்
குளம் அகமத்தம் இருக்கும்; அவ்வாறே எம்பெருமானும் "வெண்ணந்தாரான...அடியா
ய்கீதே" என்றபடி திருக்கணகத் திருவகாசனுமாகிற தாமரைகையுடையவன்; "மிதோ பத்திப
ர்த்தஸ்பித பரத்வந்தவலிதே...யநாபஜே" [புரங்காஜந்தவம்] என்றபடி கண்களை மீள்களோ
டொக்க வர்ணிப்பது கவிமாராதலாக், திருக்கணகளாநித கயல்களையுடையவன்; தோள்களா
கிற அலைகளையுடையவன்; குளம் கெய்யினிதுண்டாகும் தரபந்தைப் போக்கும்; இவன்
தரபந்தைப் போக்குவான். குளம் ஆழமான வழியை புடைத்தாசிருக்கும்; கர்மஜ்ஞான
பக்தி பரபத்திகளாகிற எம்பிரமான வழிகளை—உபாயங்களைபுடையவனுயிருப்பான் இவன்.
பாசிலிவத்திலே வருத்தமுற்றவனுக்குப் புகலிடமாயிருக்கும் குளம்; ஸம்ஸாரமருகத்தாத்திலே
பந்திக்குன்ற எனக்குப் புகலிடமாயிருப்பவன் இவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாகிற
தடாகத்திலே அவகாஷித்து, குளத்திலே தண்ணீர் புஷ்கலையிருக்குமாப்போகே அவனது
திருமேனியில் வெள்ளமிடாசின்ற தேஜ:புஞ்ஞங்களை மனவுட்டுகொண்டு கடை தரபமும் திரு
மீண்டு மென்றவாது. (அ)

ஸாஸிஜகயலே ஸாங்ககக்ரே முரதி மாவிரம ஸ்வசித்த! ரத்தம்,
காகததரபம் க ஜாது ஜாகேஸூஸரிசா ஸ்மததறம்ருதே துத்யம். (அ)

கயலி	{ ஸாங்குத் செவி கயா ஸ கேதுமே!	ஸ்மிரஸன் கமாஸ	{ எம்பெருமானது திருவக களைச் சித்திப்பதான அம் அய்ருதே
ஸாஸிஜ கயலே	{ தாமரைபோன்ற கண்களை புடையதாய்	தத்யம்	{ ஒத்ததாய்
ககாதகக்ரே	{ திருவாழி திருச்சக் குச கோடு கடினவனாய்	காகதரம்	{ மிகவும் காகதரமாகிருப்ப தன
முரதி	{ முரணானக கொன்றவ ளான கண்ணிரோலித்த	அபாம்	{ கெஞ்சுண்டதாய்
ரத்தம்	{ சமிப்பதற்கு	ஜாத	{ கருகாதம்
ஸாஸி	{ கண்ணிலும் விட்டி ஒழியாதே;	கஜா	{ என் உதிகில் திலேன்.

* * * :—எம்பெருமானுடைய திருவுருத் தாமரைகளைச் சித்திப்பது ஓநு சிறந்த அம்ருத பாகம்; அதனோடொத்த இன்பம் வேறென்று இருப்பதாக இவர் நினைக்கவியலாமைவாய், உலக்கையாழி பிடங்கைச் சங்குமுடையருய தாமரைபோற் கண்ணான அக்கண்ணொளி டத்து இடைவிடாத செஞ்சைச்செதுத்தவழித் தவருபமென்பதைத் தாம் கடைப்பிடித்த சமைய வெளிபிட்டபடி.

"விரமஸ்வ" என்று சிலர் பதம் பிரிப்பர், அதன்வாய்க்காண மாயாதக்குப் பாங்கன்று; "வயாங் பரிப்போ நம்." என்றோ பாணியினைத்தாக்கம், 'வி' எனவும் உபஸர்க்கத்தோடுகூடிய 3-மு தாதுவுக்குப் பாங்குமபதம் விதிக்கப்பட ஒருபபதாவ. விரம என்று பிரிப்பதே பொருத்தம்; இனி, விரமஸ்வ என்று பிரித்த "ஆர்ஷத்வாங் தோஷ"; கிரங்குதா: கவய:" என்றிப்புடை களிலே சுமாதாமம் கூறுவாருமுள்ள.

மாதீர் மத்தமோ விதித்தய பஹுதா யாழீ: சீரம் யாதகா :

காமீ 1 : பரபவதி பாபிபவஸ் ஸ்வாமி க்ரு தூதர :

ஆஸ்வாமி வ்யபரிய பக்திஸுபைம் த்யாயஸவ காரயஸை

ஸோகஸ்ய வ்யவகரபகோதகரோ தாஸஸ்ய திம 1 கடிம :

(கடி)

தேவ! மத்தமாயி	ஓ அந் தாமரை செஞ்சை	கடி ஸ்வாமி :	{ க ம க ரு ஸ்வாமிபாசியுக்
யாழீ:	யமஜ்ஜலடதான	கடி ஸ்வாமி :	{ கிரா
யாதகா	கண்டிசைகரீ	ஆஸ்வாமி :	{ கோரபதி
கிரம்	செஞ்சை	காடாழீ	{ சிறந்த
உதாஸா	அஸிதமாத	பக்திஸுபைம்	{ பக்திக்கு எளியான
விதித்த	கிதத்த (உபாதிரு)	காரயஸை	{ துரிதமாயின
பிமா ஸ்த	பாஸுண்டாகடுண்டாய :	த்யாயஸவ	{ த்யாய பக்தி
ஆ	கடி	ஸோகஸ்ய	{ உலகத்தக்கு கவிவாய
உபாசிய	பாவத்தனாத சத்தருக்க	வ்யவகர	{ துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு
	கடி	கோதகர :	{ அது
பரபவதி	{ செங்கோடி செதுத்தமலை	தாஸஸ்ய	{ அவாதே அகமைப்ப
	{ உலக,		{ கருத்தம் எனக்கு
கடி	செங்கோடி வெஞ்சு,	கடிம: கடி	{ மஃபத்தைப்போக்கி மர
தூதர	திருமால்		{ டாதவரோ?

* * * :—தமது செஞ்சைக்குத்தகம் உதவின்றார்;—செஞ்சை! காம பவ பாவத்தன செவ் திருத்தெழுமாயகையாக் பாணிகத்தகம் கடிக்கு யாதகண்டிசை கிசைகமாயக் கடைக்குமி, கன் செவகோம்? என்று அவைப்பட்டு அஞ்சுகே! கமக்கு ஸ்வாமி தூதர் கோரயஸை என பன்றி இப்பாவயகளில்; ஆகையால் இப்பாவத்தனாத சத்தருக்கள் கமமேவ ஒரு அபி காரத்தையரு செதுத்த வேர்வத்தையற்றவையாகும். ஆஸின்பு தூதர் காரயஸைகையே தி இடைவிடாத கித்தித்தம் வேண்டும; அங்கெம் பெருமான் தூரவோகிட்டுமும் எட்டாதவரு பிறறே! என்று கி மவங்கவேண்டாம்; அவன் பதனைடபடியவாக்கு எளிபவன் கான்.

அதுதாஸாருதா பக்திஸுபைம் என்றோ போகச் சிவ கிபாஸ்க்கித்ததானே கற்பித்தகொண்டி உலகத்தாருடைய துன்பக்கித்த தொகக்குமவன் 'உலகத்தே காம் ஆட் செங்கோடி' என்று இறைத்தவத்தகமைப்பட்ட மை துன்பக்கித்த தொகக்காமற்போகவே?

காழீ: என்றவிடத்து பி: என்பதைத் திருத்தபதமாய பவ மயக்குவர்; அது பயம் எனவும் பொருளதான ஸுபத்தபதமேயன்றித் திருக்கபதமன்று. ஆகவே, தே-உலகக்கு, பி: பயமானது. மா(பூத்)-உலகாரகவேண்டாம் என்றித்தனை பொருள கொள்ளக்கடவது, இவாருகல், விசியை எனவும் ஸ்யாதாஸவ பத்திறரு கிபாகான கிதிப்படி கரிவயித் அக் வயம் தேறகினைவேபென்க; விசியை வரித்தமாயவது" என்று அந்நாறாம் செவது கொளவேண்டும்கித்தனைவே- இவாரு பவ மதாரகவி பாயோகக்களுண்டென்றதக.

த்யாயஸவ-என்பதை ஆர்ஷய்போகமாயக்கொள்ளவேண்டும்; த்யாயாது, பாங்கும பதியாதகம். இனி, 'த்யாய, ஸ்வாஸ்யணம்' கைப் பிரித்ததம் பொருத்தமென்க. . . (கடி)

ந்ருஷ்ணதோயே மதபவனோத்துதமோஷோர்மிநாஸே
தாராவர்த்தே தபவஹஜ்ஜாரஹ ஸங்காகுஸே,
ஸம்ஸாராக்க்யே மஹதி ஜனதௌ மஜ்ஜதாம் ஸே த்ரிதரஹ்
பாதாம்போஜே வரத / மவதோ பக்திநாம ப்ரயச்ச.

(கௌ)

ந்ரிதாமே!	{ மூன்று இடங்களில் எழுக் தருவியிருக்கிற	தபவஹஜ்ஜாரஹ ஸங்காகுஸே	{ மந்தச் சுடந்திறத்தவர்கள் இவர்களாதே முதலில் கட்டத்தவர்களை எவ்விதமு தும்
மஹ வரத!	வாராய் வரதனே!	மவதோ	{ ஸம்ஸாரமென்பதே பெயரை புனைப பெயரை கடவி
ந்ருஷ்ண தோயே	{ துஷயாதே துஷதவா புடைபதம்	மதபவ ஜனதௌ	{ மஹதி மஹதி அடியோல் அருத்து தேவகுடைப நிதவகத் தாமதானில் பக்தியாதெ ஓடத்தை நத்தருவெனும்.
மதபவ உத்தர மோஷ ஸ்ரீ யாஸே	{ மஹதிதே வரபுவிதம் விளப்பப்பட்ட மோஷமா தே அகிலவிக் வதிவா கலி புடைபதம்	மஜ்ஜதாம்	{ மஹதி மஹதி அடியோல் அருத்து தேவகுடைப நிதவகத் தாமதானில் பக்தியாதெ ஓடத்தை நத்தருவெனும்.
மாத குவர்த்தே	{ மஹிவாதே மஹிவா புடைபதம்	பாத அபோஜே பக்திநாம ப்ரயச்ச	

***—ஸம்ஸாரத்தை ஒரு பெரிய உடலை உருவெப்படுத்தவதற்குப் பொருத்
தவர்கள் உதப்படுவார்கள்; ஸடம் சோரிமயிரிதானும்; வர்த்திதம் அஹி மோதப்பெறும்;
இறக்கிவாராக் உன்றே தன்னவக்க பல வழிகளையடைத்தவியுக்கும்; முதலில் கட்டடங்கள்
விசேஷமாக இருக்கும்; அதிபாஸ்யே, இப்பிறவிப் பெருக்கடதும் துஷயவென்னும் சீர்மாம்
பு.ம. சாமவாதே வர்த்திதம் விளப்பப்பட்ட மோஷவாதே அகிலவிக் வதிவா
கலி புடைபதம் உன்றே அருகருகில் வழிகளையடைத்த சந்திவாய்த்த மஹிவாதே புடைபதம், இறக்கித்
திரிபதில் முதலியோடெத்த சந்திபுடைப மின்னவன், கட்டப்பிறத்தவர்கள் முதலான
புடைபதம் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸ்வாதந்திர எடப்பதற்குத் தோஷி
வாதவெனும் மஹிவாதே பக்தியேவாம். அந்த பக்தியாதே தோஷி மஹிவாதே
மஹிவாதே கொள்ளுகவாத; எம்பெருமான் அருள், எம் பெருமையுமாதவன், எம்பெரு
மான் கோக்கி அதனைப் பக்திப் பெருமையாக அடியோலுக்கு அருள் புரிய வேண்டுமென்ற
வேண்டுகிறார். "மஹிவாதே திருவெக்கடப பொருபப்! சின் வரதே பருமெனவது" என்ற
திருமங்கையாழ்வாரும் பார்த்தித்தமம் வரத.

இங்கு பக்தி என்றது வரதபக்தியாமாய், மவத்திவக உதிரவாத; அன்றி,
ஸாமாக்கமாத வேண்டுகவாக் உதிரவாதமாம்.

ந்ரிதாமே—“வினயிதிரப்பாய் மஹிமே திதபவ வட்கோப்பாய்” என்றபடி பரம
பதத்தினும் திருப்பாத்மதிலும் திரு மஹிவாதே துஷ மூர்த்தங்களில் அருகருகிலிருப்ப
வனே! வரதபடி, “அம்பலவாரே புலகம்பமத்யே வாகையுக்குடே” என்றபடியுமாம். இது
ஸம்ஸாரவாதத்திற்கும் உபசகனமென்க.

(கௌ)

மாத்ரஹம்ஸிணபுன் யாக்கணபரீபவதோ டக்திநீவக் பதாப்ஜே,
மாத்ரஹம்ஸிணபுன் தவசீதமடாஸ்ய தாக்பவஜாதே,
மாத்ரஹம்ஸிணபுன் தவசீதமடாஸ்ய தாக்பவஜாதே,
மாத்ரஹம்ஸிணபுன் தவசீதமடாஸ்ய தாக்பவஜாதே.

(கௌ)

மஹ புலக பதே!	வாராய் வாராயிபதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!
மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!
மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!
மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!	மஹ புலக பதே!

கண்ணிராள்மேற் பாய்த்தவா, அப்பெருமான் நிகழ்கையை கண்ணுப்பெருக்கி லீட்டி அநய
காயிற்கொடுத்த தாக்கிப் பற்றி உதிர்த்த உதட்டைப் பிளந்து அநனுடம்பையும் இரு
பிளவாக விரித்து தன்மினன் எனபதாம்.

முனைக்கொன்ற வரவாறு வாகாணாவத வாயாறில் வானத்தக்கது. (குருவாறு
சுவேதவாகாபிப் பக்கம் 6 காண்க.) (கல)

ஹேனோகாச ச்ருணுத ப்ரஸுதி மரணவ்யாதேச் சிசித்ஸாமிநாம்
யோகஜ்ஞாந் ஸமுதாஹரந்தி முடியோ யாம் யாஜ்ஞவஸ்க்ஸாதய:
அக்தர்ஜ்யோதி மேய மேகமக்ருதம் ச்ருஷ்ணாக்ஸமாபியதாம்
தத பிதம பரமேனஷதம் விததுதே சிர்வாணாதயாதிகம். (கல)

தேவனோகாச !	நாக்களே !	அமேயம்	அளவிடக்கூடாததாயும்
யோகஜ்ஞா	{ யோகமுதைய அநிகதவர் கவரன	சுருஷண ஆக்கம்	{ த்ரிசுருஷண னென னும பெயரை யுடைய தர, முயின்
யாஜ்ஞவஸ்க்ஸ ஆதயி	யாஜ்ஞவஸ்க்ஸ முதயி		
முதயி	சுயிதன	அமருதம் வக	அமருதமொன்றே
யாச	யாசொன்வத		
பரஸுதி மரண	{ பீதபு ஸதப்பாதி விமா கவாதே	{ ஸிபிதாம் தத பரம முகதே	{ (உக்களாதி) பாகம் பகா ணா பட்டம, அநதச் சிதத மருக்தனது பாண ம பண்ணபட்ட தாடக்கொண்டு சுசுவதகான நெனக்கியத்தை உண்ணுபண்ணுமிதம்.
சிசித்ஸாம்	பிஹாரமாத	பிதம ஸத	
ஸமுதாஹரந்தி	உறுகெள்ளாகவேச,	ஆதயவதிகம்	
ஜாமம்	தத்த சிசித்ஸாம்	அர்வாணம்	
ச்ருணுத	கேஷுக்கம் ;		
அக்தர் ஜ்யோதி	உள்ளே நெறுவாசியவாயும், விததுதே		

* * * -த உகதத்தவர்களே! நிறப்பதும் நிறப்பதுமாயப் பேருகிற இந்த ஸம்ஸாரமென
தும நோயக்குச் சுககண்ட ஓளஷதம் ஒன்று முனிவர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது;
அந்த ஓளஷதம், பரம போக்பமானது; 'சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுந்தோரு' என்று
போயே தேறுபுஞ்ஞம் புள்ளது, 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்' என்று அந்த ஓளஷதத்திற்குப் பெயர்.
அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய் நிவாய நதத்தை சிவகன் பாகம் உண்ணியும் உயர்வானுக்கு இத்தோய
நிர்ந்த விதவணாநாபவமும ஸந்தாபகிமெ என்று ஒரு சுமந்தாரமாக உபதேசிக்கிறபடி.
'எழுவாய் பிறப்புதரும் சேமா இரகோயக்குமீதே மருதது, ஸமுதமபிறகண்ணிராள் கழ
வாழ்ந்தமின் உணவிததே' எனந நிருவாய்மொழிப் பொருள் வெளிபிட்டவாறு. ... (கல)

ஹேமர்தயா ! பரம ஹிதம் ச்ருணுத வோ வஸ்க்ஸாமி ஸமகேபத.
ஸம்ஸாராந்ஸலமாபதுரமிபஹுஸம் ஸம்பக் ப்ரவிச்ய ஸதீதா:
காகாஜ்ஞாப்யஸ்ய சேதவி மோகாராயணயேதயஸுப
மகீதரம் ஸப்ரஸாவம் ப்ரஸுமஸஹிதம் ப்ரஸாததயதவம் முஹு:.. (1 அ)

ஸுபந் கார்	தூதர்களுக்கிற அலை	காச அலு ரு	பலத்தான அஜ்ஞா னக
பஹுஸம்	{ ஸாஸ மிகுந்த கவரன		{ கல
ஸம்ஸார அந்ஸவம்	{ ஸம்ஸார மர தி ந கடவி ஹள்ளே	அபாஸ்ய	விஸ்தி
ஸம்பக் ப்ரவிச்ய	{ த்ரி அழுத்திச் சிடக்கிற ஸதீதா	ஸபாணமம்	ஒக்காததோடு கடய
தேவமர்தயா !	வாரீர் வகிதர்களே	'மோகாராயணவ'	{ 'மோகாராயணவ' எல்கிற இதி அமுமயித்தம் இதநிருமத்திரத்த
வ, பரமம் ஹிதம்	{ உக்களாக்கு மேகான தவிதத்தை	சேதவி	மனநில
ஸமகேபத	சுருக்ஸமா	முஹு:	அடிக்கடி
வஸ்க்ஸாமி	{ (இதேச) சொல் ஸப் பரஸி தேன் ;	ப்ரஸும ஸஹிதம்	{ வஸ்க்ஸத்தோடு கடய (யதாதத) கொண்குக்குப்படி
ச்ருணுத	கேஷுக்கன் ; (என்னவென்றால்)	ப்ரஸாததயதவம்	அனுஸரீயுக்கன்.

* * *—ஒரு பக்கத்தில் சிள்ளை செத்தானென்றும், மற்றொரு பக்கத்தில் மீனங் செத்தானென்றும், இன்னொரு பக்கத்தில் வீடு கொள்ளை போயிற்றென்றும், இப்படி விளைகின்ற பல ஆபத்தககனாதிற அலைகளாலே அழிந்தியடைகிற ஸமஸா ஸாகரத்தில் அழக்திக் கிடக்கிற மலிதர்களே! உங்களுக்கு ஹிசமானதொனவறக் கருக்கமாகச் செவ்விலுன்றின கேளர்கள; அறபமான விஷயபொகைகளிலும் அனதிகமான ஸ்சவர்பத்திலும் வருபபர ஸவப்பதாதிற அஜ்ஞானததைத் தொடுத்தவிட்டு, எப்போதும் திருவந்தாரகவாதனை அருவா த்ப்பதே உங்களுக்கு ஹிதம்; அதனையே சிங்கள வாதமாகக் கொள்ளுகின்றவருக்கு (கௌ)

புத்தன் ரேணுரணு; பயாமினி கண்கா பன்குள் ஸ்புலிகோலகு;
தேஜோரீவஸகம் மருத் ததுதரம் ரந்தரம் ஸுஸுகிஷகம் நப;
கூர்தா ருதாபிதாமஸபர்புதய: தீடாஸ் ஸாஸ்தாஸ் ஸுரா.
ததுஷ்டே யத்ர ஸ தாடகோ விஜயதே பூமாவதுதாவதி: (17)

பந்தர	யாதொரு மலிவிவடவானது	ஸுஸுஸுகிஷகம்	மிவரும் ஸுஸுகிஷகமான
தருஷ்டே ஸதி	காணப்பட்டவளகில	ரந்தரம்	தவாஸமாகவும்.
பருத்தி	பூமியானது	ருதா திதாமஸ	} கிவன், தாமஸ் முதலிய
கஜன்	ஸகலபாஸ	பர்புதய:	
சேணு	அகலாசவும்	ஸமஸாஸ ஸுஸாஸ	தேவர்க்கொல்லோரும
பயாமினி	நலத்தவமானது	கூர்தா தீடாஸ	அறபமான புருக்களாகவும்
பந்தர: கண்கா	சிறு திவிராசகவய	(கூலக்டபந்தே)	தொன்றுதெருக்களே,
தேஜு	தேஜுத்தவமானது	ஸு	அப்பகப்பட்டதாய
கஜ:	அதிசூர்தரமான	அவதாத அவதி.	கவீகீகீகீகீகீகீகீ
ஸ்புலிக;	கொடுப்புப் பெயர்ப்பாசவும்	தாவக:	உய்முதலயதான
மருத்	வாயுத்தவமானது	பூமா	மலிவிவடவானது
ததுதரம்	மிக்கவும் அறிபமான	விஜயதே	} மேன்மைபுறமு கிடக க.ரு- கிவ்ரத.
சிவஸுஸம்	முக்கக் காறகவும்.		
நப:	ஆகாச தத்துவமானது		

* * —விஸய, கீர், தீ, காஸ கிவம்பு ஸன்னும பந்தரகூதககமரு, கிவஸ ரீவாஸ முதலிய ஸமஸாத தேவதைகளும் மிக்க சிமஸாஸபெறானவ வஸதிககன எனது பெரும்பாறும அகிவரும் கிவக்கக்கடும் ஆனது அந்த சிவீஷு எதவஸயீற செவ்வுமீமனது, எர்பெருமா ஸுடைய வுப்புயாவறற மலிவிவடவ ஆரபுணவுமே; அரமலிவிவடவ ஆரபுணு சிவீஷு கூறிய வஸதுக்கிவஸஸாஸ மிக்கவும் அறபமாகத தேஜுத்தமேயவத அவதரீவ ஒருகித மேன மையும தோன்றமரட்டாத எனபதை இதனல் வெளியிட்டவாறு.

கூலக்கயந்தே என்கிற கீரடை வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. (கௌ)

பத்தேகாஞ்ஜுகா கதேக சீரஸா காத்ரைஸ் ஸரோமோத்கமைய;
கண்டேட ஸ்வரகத்தேக நயகேகோத்கீரஸ பரஷபரம்புகா,
நித்யம் த்வாசரணாஸித யுகள தயாகாமருதாஸ்வாதிகாஸ்
அஸ்மரகம் ஸாஸ்குஹாகுஸாததக் ஸம்பத்யதாம் ஜீவிதம் (18)

தேவ ஸபவீரு	{ தாமஸாபோஸ் திருக் கண்களையும் உப பெரு மாளே	ஸ்வரகத்தேக	{ தழுதழுத்த கூடிய	ஸ்வரகத்தோ
ஹாகு				
பத்தேக	சேர்த்தப்பட்ட	கண்டேக	{ கண்டத்திலும், தேவகீத கண்டினை யுடைய	
அஞ்சலி	அஞ்சலி முத்தராயா கும்,	உதகீரண பரஷப		
கதேக	வஸதிகப	அதயும		
சிரஸா	தலிலிலுறும்,			
ஸரோம உத்கமைய	{ மலிக் கூச் செறி ததோடு கூடிய	{ ஸயகோ கிதயம்	{ ரோத்திரத்திலுறும், எப்போதும்	
காத்ரை;				
	அவயவக்களிகுது			

பன்மலி னாபுதம்	{ சாமரவில செய்த தோமம் போல் விவரித்தமோ	கஜன்ராகம்	{ உரையி முழுமுதற்போல் விவரித்தமோ,
நீர்த்தாரம்	{ கண்ண முதலிய புண்ட நீர்த்தங்களில்	சு: தேவ: காராயண:	{ அப்படிப்பட்ட தேவமுன காராயணன்
அவனாநவாதி ச	கிராமமும்	விஜயதே	{ அனைவரினும் மேம்பட்டு விளக்குகின்றார்.

***.—வேதமோதுவதும், அந்த வேதம் முதலிய சாஸ்தாங்கனிற்குரிய உபவாஸம் முதலிய விதங்களை அதுஷ்டிப்பதும், குளமவெட்டுதல், கோவிலகட்டுதல் முதலிய நாமகாரியங் களும், கண்காநீராடுதல் திருவிளையாடுதல் முதலிய புண்யநீர்த்த வநாதங்களுமெல்லாம் எம் பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சித்தித்துக்கொண்டே செயல்பட்டால்தான் பயன்படுமே யன்றி அந்த காராயணசேன ஸ்மரணவிவரமம் செயல்பட்டால் என்னம் பழதேவரம் என்றவாறு.

அரண்யகுதியும்—தன்பந்தப் பரிஹரிக்க வல்லவர்களின் அருகில் அழாமல் காட் டில் உட்காந்து அமுதாஸ், அது எப்படி ஒருபயனையும் தாரதோ அப்படி சிஷ்யஸம் என்றபடி. வேதவாதாநி என்றவிடத்தில், வேதசப்தம் வேதோபபருமஹணங்களுக்கும் உபஸங்குண மெனக. வரதங்களை அதுஷ்டிப்பார ண்வாடகூணாது உயிர்காவலீட்டு உடலிற்சிரியப் புலிணத்தம் கொந்து செயல் வேண்டியிருப்பதால் அந்த கோஷதவிர வேறொருபயனும் அந்த விதங்களுக்கு இயல்பாமென்றபடி. ஸம்ஸ்கிருதீ: தவிதீபாபஹுவசகம். ... (உரு)

ஸ்ரீமக்காந ப்ரோச்ய காராயணக்கயம்
கேந்ரபுர வாசுசரிதம் பாபிநோடி,
ஹா க: பூவம் வாக் ட்ரவருத்தா க தஸ்யிக்
தேக ப்ரப்தம் கர்ப்பவாஸாதி துக்ககம்.

(உரு)

காராயண ஸூக்யம்	காராயணமென்றது	ஸ்ரீமம்	மூன்றே
ஸ்ரீமத் காம	திருமாவின் திருகாமத்தை	தஸ்யிக் = ப்ரம்	{ அந்த காராயண நாமோசகா
ப்ரோச்ய	சொல்லி	குத்தா	{ தணத்தில் சொல்லிவை;
கே பாசிக: அவி	{ அந்த பாசிகாரணங்களுக தான்	தேக	அதனால்
வரஞ்சுதம்	திருட்டத்தை	கர்ப்பவாஸ சூதி	{ கர்ப்பவாஸம் முதலாக கா
க ப்ரபு:	அடைபவியலை,	துக்ககம்	{ துக்கமானது
வி வாக்	மம்முடைய வாக்காரணது	ஹா ! ப்ரப்தம்	அந்தோ, கேர்ந்தது

***.—எப்படிப்பட்ட பாசிகளா யிருக்கபோதிலும் ஸ்ரீமக்காராயண நாமத்தைச் சொல்லி அதனால் தங்கள் அபேகவிதங்களைப் பெறுதலாகள் பாசியில்லை. "வைதநினை வல் வவா பழித்தவர்க்கும், மாநிலபோர் செய்த கிணை செற்றத்தியின வெந்தவர்க்கும், வதது உண்பெய்தவாகு மெனபா" என்ற திருசுசந்தகிருததரும், "மொயத்தவங்கினையுள் கின்ற மூன்றொழுத்துடைய போரல், கத்திரபகதமன்றே பராய்கதி கண்டுகொண்டான்" என்ற திருமாவையும் இங்கு அதுணந்திகத்ததரும்

விஷயாந்தாங்களை வானிப்பதிலும் வாகபிதமறவதிலுமே சென்ற கம்முடைய வாக காளது முன்பு அத்திருகாமத்தை ஒருகாலம் உச்சரிபாஸமயால்தான் கமக்கு இக்கருவிருத்தக் குழி வீழ்லாக முதலிய தனபங்கள் கிளைந்தன என்கிறார் உததாராத்நததிக். 'நாவாயிலுண்டே கமோகாரணவென்ற, ஓவாணாக்கு முனையுண்டே—மூவாத, மாக்கதிக்கட் செலவும வலையுண்டே, என்னொருவா திக்கதிக்கட் செலுத்துற்றா." ... (உரு)

மஜ்ஜுஹக: பஸிதம் மதுகடபாரே !
மத்ப்ரார்த்தகீய மததுக்ரஹ ஏஷ ஏவ,
தவத்ப்ருத்யப்குத்ய பசிசாரதபகுதயபருத்ய
ப்ருதயஸ்ய பருதய இதி மரம் ஸ்மர ஸேககாத!

(உரு)

தேவ ததாஸகம்	{ ததாஸக வர்ணம் அழித்த அரோ! { வனோ!	(எது? எங்கிலும்)	
மத்திசுக்கன்	{ அடியெழுத்துப் புன்மத தித்து	தேவ கோவ மத!	வாஸப் கோவமாதனே!
இதம் மகம்	{ திதாசு மகம்; என்னும் பார்த்திகைத்தகம்	மாம்	அடியென
மத பார்த்திகை	{ நாய் மம் விஷயத்திடு கீ ரெம் ம வேண்டிய	ததப்பகுத்ய ப்ருத்ய பரிசாரபகுத்ய பகுத்ய ப்ருத்யம்	{ உனக்குச் சாமாவதி தான குடி
மததுக்காஸம்	{ தான அதுக்காஸம் திதவே தாம்!	ப்ருத்யம் இடு	
மது! மம்		மகம்	திருவுள்ளம் மத்தவேணும்.

உ * உபுடன் ஸ்பந்தாவலயவதா துக்கம் செஷத்வ காஷ்டமவ்யுந்முனரே: "என்ற
பாதுவா ஸதாநாதத்தில் ஸ்ரீ தேவீனா புனமும்படி. "அடியாரடியார் தய்யடியாரடியார் தயக்கு
அடியாரடியாரதம் அடியாரடியோங்கனே" என்ற திருவாய்மொழியில் சாமாவதிதான்
வதாத அருளிச்செய்த ஸாமாநுவகார அடியோற்றி இவரும் அப்படிப்பட்ட தாய்வத்தவிரும்
புதினரா. எம்பெருமானே! தேவீருடைய தானதுக்கு தானதுடைய பரிசாரணாக
தானதானதுக்கு வேண்டுகாரனுடைய வேண்டுகாரன் என் என்ற திருவுள்ளமயத்தின்
இதற்கு மேற்பட வேண்டு அதுகாரணமும் தேவரீர் செய்வனென்ற; இவ்வளவே அடியோன்
பார்த்திப்பது; இவ்வளவே தேவரீர் திருவுள்ளம் மத்தின்தான் என் இம்மம் ஸயமாரும்
என்கிறார். (உஎ)

எதே உ: புருஷோத்தமே த்ரிஜகதாரோகாதிபே தேவா
ஸேவ்யே ஸ்வஸ்ய உதஸ்ய தாதரி ஸாரே வாராயனே திஷ்டதி.
யம்வஞ்சித் புருஷாதமம் கதிபலகாரணே மப்பார்த்ததம்
ஸேவஸ்ய ம்ருகயாமமே கரமலோ! குர வாரா உபம். (உஅ)

புருஷ உத்தமே	புருஷுகளில் தய்யவையும்	உதிபம் காரணம்	{ கை காரணங்களுக்கு உத குடி
தரிஸாதாமலா	{ மூன்று கோவங்களுக்கும் உதிவே { ஒரே உடனடியும்	அகப அத்தமம்	{ உயற்பதாதத்தக் கோடுப வருபம்
தேவா ஸேவ்யே	{ செஷதிகம் வினைக்கத்தகம் வருபம்	புருஷ அதமம்	{ புருஷுகளில் கை-மெட்ட வருபுகிடுக்கே
ஸ்வஸ்ய ப த ம் ம	{ தன் இருப்பிடமான பதம் மத்தத அளிப்பவருடி மூன்	உக்கஞ்சித் தாம்	{ வாரோகொரு மனிலை மேனிப்பதத்தகுத் தேவ மனே { கிடுகிடு;
வாராயனே வாரா	ஸ்ரீமன்னாரவன தேவம்	அதேவ!	தூக்கியடி!
உ: ஸதே திஷ்டதி	{ உமக்கு ஸதகுவிருக்கு மத { மனமில்	மயம் குரம!	{ இப்படிப்பட்ட உப வாய காரணம் உபயோகமாத வாகவாடியிராகிப்புகும்.
	(அவனாய் பத்தியம்)		

உ * உ: -ஸ்ரீவர்த்தத்தாக் எம்பெருமானுடைய பெருமென்றவனை அருளிச்செய்து,
இப்படிப்பட்ட புருஷோத்தமன் ஸகலம் காததான வாகவாகுவிருக்கச் செய்தேயும், அவ
வாராயனே அடியனிலத் தேவினின்ற வான் என்ன மதவுடர்என்! என்ற வர்ஷிக்ஷெருர் உத்
தாராதத்தில், "வாய் ம்ருகயாமமே" என்ற உத்தமபுருஷனை "தன்மம்" இருந்தாலும்,
"தீவன இப்படி ஒழுத்திரிகதீர்எனே" என்ற திறனா அதிசேஷிக்கிறபடியான கொள்ளத்
தகடில்கி, திருவாய்மொழியில், "சாமாவதிய என்மத துக்கமும் சாராதே, மாணம்
தோற்றம் வானினிஸுப்பென்றிகை வாரத்தோம்" என்ற பட்டின கவையார்த்திகை
அதிசேஷிக்கிறபடியான மாயத்தர் என்ன வேண்டுமிடத்த மாய்த்தோம் என்ற தன்மையான
அருளிச்செய்த இதற்கு ஒப்பாருமென்க. மூன்விடியாகசொல்லி அதிசேஷிக்க
மேன்மெயிடத்த இவ்வளவே தனமயாரத் உததய உதவறக்கிதம் பெருமபாதம் வானத்
தருவ. 'உனக்கு ஒரேமூத்தம் வாராத' என்ற கவையேண்டுமிடத்த, 'தீபம் வானம் வானத்த
தனகுடி விதவாருவகிடுவோம்!' என்றதற்போலக் காண்க.

நமக்கு வகுத்தன்வாயியாயும், புருஷர்களில் தன்வனாயும், எவல்லோகத்தானாகும் நியா
மகனாயும், ஆடுமாடு பனிகொடுக்கையாகிற அரிய ஆராதகங்கள் செய்து வழிபட்டுவெண்டிய
தேவதார்தர்கள் போவன்றி, கேவலம் நிர்மலமான மனஸ்சினால் ஆரதிக்கத்தக்கவனாயும்,
சிறத்தபதவிமைய அளிக்கவல்லவனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன் நமஸ்கரத்தேடிநத, அவனை
விட்டு, தூராக்ருழி தூரப்பதற்காக சக்ரதர ராஜரகணைப் பணிசின்றவர்களும் ஒரு மதுஷய
கோடியா? என்றபடி. (உஅ)

மதக! பரிஹர ஸ்திதிம் மதியே மகஸி முகுந்தபதாரவிததாமி,
ஹரயநக்ஞசாதுநா க்ருசோஸி ஸ்மாஸி கசக்டராக்ரமம் முராரே (உக)

ஹே மதக!	வாராய மன்மதனே!	க்ருச? அஸி	{ முன்னமே சீரமற்றவனாக இருக்கியும்;
முகுந்தபதாரவித தாமி	{ ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய திரு வடித்தாமரைகடகு திருப திடமன்ன	முராரே!	என்னசிராஸுடைய
மதியே மகஸி ஸ்திதிம் பரிஹர	{ எனது நெஞ்சின திருப்பை விடவும்;	சக்ட பராக்ரமம்	{ திருவாழி வாழவானது பராக்ரமத்தை
ஹர யந க்ருசாதுநா	{ சிவனுடைய நெற்றிக்கண் ணில் நின்று முண்டான நெருப்பினால்	ந ஸ்மாஸி?	நீ கண்களில்லையோ?

* * * :—முன்பொருகால் குதூன தவளு செயதுகொண்டிருந்தபோது மகமதன் அந்
தவதனைக்கெடுக்க முயன்று, அதுபற்றிச் சினங்கொண்ட அச்சிவபிரானது நெற்றிக் கண
னின் நெருப்பினால் நீறுபட்டொழிந்து அங்கன் என்று பேர்பெற்ற வாலாறறைத திருவுள்ளம்
பறறி மன்மதனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

மன்மதனே! என் னருதயம் இப்போது முன்புபோலில்லை; எப்பொருமான் உகந்து
எழுந்தருளியிருக்குமிட மாயிற்று. ஆதலால் உன் சேஷனுடைய இனி என்னிடத்துக் காட்ட
வேண்டா. முன்பு ருத்ரனிடத்தில் சேஷனுடையணி மிக்க அநர்த்தத்தை அடைந்த வனன்றோ
நீ; என்னிடத்தில் வாலாட்டினாயாகில் மதுபடியும் உனக்குப் பெருதத சிவாக்ர கோழிம; நான்
உன்னை ஒன்றுக்கு செபல முடியாதவனேயாயினும் எப்பொருமான அன்னுடையகொண்ட பலன்
என்னிடத்திலுள்ளதுகிடர்ப, திருவாழியாழ்வானுடைய பராக்ரமம் பெருமையை நீ அந்
பரிஷோபாக்பாசம் நீ மானிகேசராக்பாசம் முதலியவற்றில் கேட்டாயியோ? என்கிறார். (உக)

தத்வம் ப்ருவானுநி பரம்பரஸ்மாத் மது க்ஷரந்தீவ ஸததம் டஸாநி
ப்ரவர்த்தய ப்ரஞ்ஜலீரஸமி ஜிஹவே! நாமாநி! காராயண கோசாஸனி (உஉ)

ஹேஜிஹவே!	வாராய நக்கே!	காராயண கோச	{ ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷய ராணி
பரஸ்மாத் பரம்	{ மேலானதிற் காடக தும மேலானதாயி [மிகவுரு சிறந்த]	நாமாநி	திருநாமங்களை
தத்வம் ப்ருவானுநி	{ தத்துவத்தை சொல்லுகின்றனவாய்	ப்ரவர்த்தய	{ அது உக அது ஸந்தாகம் செய், [ஐயஞ்செய்.]
ஸதாம் மது க்ஷரந்தி	{ ஸத்துக்களுக்கு மதுவைப் பெருக்குகிற	ப்ரஞ்ஜலி; அஸமி	{ (நீ அப்படி செய்வதற்காக உனக்குக்) கைகப்பி சித் கின்றேன்;
பஸாநி இவ	பழங்களைப் போன்றனவாய்		

* * * :—ஆழ்வார் தமது திருநாவை நோக்கி அருளிச்செய்திருா, உபயோகமற்ற விஷ
யங்களிற் பரந்தோடுகிற சாக்ஸே உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன், அதை நீ விரும்பி அதுவு
டிப்பதற்காக அஞ்ஜலியும் பண்ணுகிறேன்; அது என்ன காரியமென்கிறாயோ? ஸ்ரீமந்நாராய
ணனுடைய திருநாமங்களையே நீ இடைவிடாது உச்சரிக்கவேண்டும்; அத்திருநாமங்களுக்கு
அப்படிப்பட்ட பெருமை என்ன அருக்கிறதென்கிறாயோ? சிறந்த தத்துவங்களையெல்லாம்
அவை உணர்த்தும்; தேனெழும்பும் இனித பழங்களைப்போலே ஸத்துக்களுக்குப் பரம போக்கிய
மாயிருக்கும் அன்ன திருநாமங்களை நீ எப்போதும் அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்கிறார் (உஉ)

நீ "சீமாவிக எவனோடு, சக்கரத்தால் தலைதொண்டாய்."

இதன் சரீரம் பரிணாம கோடல் பதத்தவர்ப்பம் சமதலத்தி ஐர்ஜியம்

வினா எண்: 101. கவிசயலி முடஞ்சேரி பிரதமப் கருஞ்சாரையம் பி. (கக)

இதன் சீர்தம்	இதன் சீர்தமாத	முடிந்தது;	மருத்தமளிக்கும்
மரணம் வேண்டும்	காலகாலம் தவறாதும்		
சிறை வாயி றுஞ்சரம்	{ தயக்கம் கடந்தபின் புதுபுது தயக்கமொன்றை சிதிரையா தம்	மீம் கவிச்சயரி	என் வகுத்தமென்று?
அயர்வம் வந்தி	{ அயர்வம் கவிச்சயரி தம்;	கிராமம்	{ (கவிச்சயரி) விவரம் கவிச்சயரி
மேலும் தயக்கம்	{ கவிச்சயரி அந்நாள்மேல் கவிச்சயரி புதுபுது கவிச்சயரி	கவிச்சயரி	{ கவிச்சயரி கவிச்சயரி கவிச்சயரி கவிச்சயரி

௧௧ :—தமிழ்நாட்டில் செட்டி புத்தியுடையதாயிருக்கிற ஞானந்த ரோகி அரு-
 ளிச்செய்திருர். ஓ சூட ஞானந்தனே! இப்பாழம் சீர்த்திதாக கீழ்கள் காலம் வரைக்கும்
 கண்ட மருதகலையும் திண்பதம் கொடிய பதவியாழிப்பதமால் என் வறுத்தபாடுதீரகன?
 என்னதக்கவைய ஒரோன் இச்சீரம் கட்டிகளுக்காத தனந்த என்னப்போகிறதேவொழிய
 தாசவதாயிருக்கப் போகிறதென்கி பெண்பத தின்னம் ஆதலால் இப்போகியெனைய
 ரோப்பரு மருத்த உண்ணவேண்டியதே உத்தமமாகும். சூதருத்தனாய் திட்டுவனவந்த
 கதப் பாணம் பன்னாக்கை எந்த உபதேசிக்கின்றார். கவிச்சபையெ ன்று ஆத்மரோபதியாக
 யாவோகிக்க வேண்டியிருக்க கவிச்சபலி என்ரு பான்மைபதியாக ப்போகித்தத அபாவி
 சீயம்; ஆர்வுமெனக் கொள்ளவேண்டும். (5௩)

தாரா வராகரவரணுதாதே ததுஜோ கீர்தி:

ஸ்தோத்ர வேதஸ்தவ அரங்கேழு பஞ்சபவர்க்க: ப்ரணாத:

முத்திர்பாபா ஜகதவிக்ரம் தாவகிதேவகி தே

மாதா மித்ரம் வளியுணுதல் தவய்யதோஷம் ஐதாநே.

தேவதா:	தேவர்களுக்கு மனைவி	தாய் மாயா	தேவர்களுடைய பித்திரி.
வாழ்க்கையா வாழ	{ திருப்பாசனடமின் மனையா கோட்டி.	தேவதா தேவன்	{ தேவர்களுக்குத் தாய் தேவரிப கோட்டி.
தாழ்வு விரிந்து:	மகனே சகலமுகன் :	மிதாம் உருகிய	{ நோழன் இத்தான் மனையா வாழ :
மனோதா தேவ:	துதியுடனேயே தேவம் :	அதி அழிந்த	{ அநாதையுடனும் வேலா யற்றா
பித்திரியை வந்தாள் :	தேவன் உருகிய மனையா	தாய் உருகிய	{ உருகியதில் வான் அழிந்த தேவன்மீது.
மாயை:	தேவதையன் :		
மனோதா தேவதா:	{ தேவன் உருகிய தேவர்களுடைய அழகையன் :		
அழகையன் இவள்	மனையா மனையா		

“ :—தற்போது கோக்கி எம்பெருமான் “ஓ குளசேவாரே, என்னை நீ விசேஷமாகத் துளிக்கின்றீயே; என்னப்பற்றிய பெருமைகளை நீ என்ன தெரிந்த கொண்டீர்?” என்று கேட்க; அதற்கு விடை கூறுகின்றார். பாதமடங்கி நின்ற சிரட்டி, உன் தேயி பென்று தெரிந்த கொண்டேன்; சாரசர்ப்பாடஞ்சத்ததைப் படைப்பினத சிமம் உனக்கு மனனென்று தெரிந்த கொண்டேன்; அபெளருஷேயக்காரான வேதனையே உன்னைத் துளிக் கின்றாயென்று தெரிந்த கொண்டேன்; அற்ப பெயலங்களின் அறுக்தாறதரால் கங்கைய பன்னகொடக்கும்; உயது அநுகூலத்தாகப் பேரின்பமான மோகனாம்பராய்யம் கிடைக்கும்மென்று தெரிந்தகொண்டேன்; உன் சாமர்த்தியத்தாகக் காட்டவேண்டுகென்று அரத்தகோடி பாதமரணடக்கி கஞ்சுடி செப்பாய் என்று தெரிந்தகொண்டேன், உன் குறப்பிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாயிதும் உன குளையகை விளக்கிக்கொண்டு கிழுகத்தின் அயதரித்து, தேவசிவைய மாதரவாகையு அர்து-கனைத் தோழனாகவும் கொண்டாய் என்பதை அறித்தகொண்டேன்; இதரவிர வேடுஞ்சுறையும் என் அறிந்தகொண்டவியல் என்மென்று.

“தத் தீவதீயம் நஜானே” என்றும் ஒரு பாடமுண்டாம்; தத்—இன்ன பெருமையுள் உளக்கு இருப்பதனால், த்வத் அப்யம்—ஓ தவிர வேறொருவரை நஜானே—அத்யேன் என்ற பொருள்... .. (௩௨)

க்ருஷ்ணே ரக்தது கோ ஜகத்நய குரு: க்ருஷ்ணம் நமஸ்யாம்யஹம்
க்ருஷ்ணோபாமரசத்ரவோ விநிஹதா: க்ருஷ்ணப தஸ்மை நம:
க்ருஷ்ணதேவ ஸமுத்நிதம் ஜகதிதம் க்ருஷ்ணஸ்ய தானோஸம்யஹம்
க்ருஷ்ணே திஷ்டதி ஸர்வமேததகிநம் ஹேக்ருஷ்ண! ஸம்ரக்த மாம். (௩௩)

ஜகத் ந்ய குரு:	{ முன் து லோகங்களுக்கும் தலைவனான	க்ருஷ்ணாதி எவ ஸமுத்திதம்	கண்ணாடிகுறந்தே உண்டாகிற்று;
க்ருஷ்ண: ந: ரக்தது	{ க்ருஷ்ணன் நம்மைக் காப் பாற்றுக;		(ஆலகயால்)
அ ஹ ம் க்ருஷ்ணம்	{ நான் க்ருஷ்ணனை வணங்கு மேல்மாமி	அதமம் க்ருஷ்ணஸ்ய தானோ அஸ்யி	நான் கண்ணனுக்கு அடி யாகு கிருக்கிறேன்;
பேர க்ருஷ்ணே	{ யாவனொரு க்ருஷ்ணனும் அமரசத்ரவ: விநிஹ	ஏதத் ஸர்வம் அகிலம்	இந்த ஸம்ஸ்த பிரபஞ்சமும்
தா;	{ அஸுரர்கள் கொல்லப்பட்ட தா;	க்ருஷ்ணே நிஷ்டதி	{ கண்ணாடிகுறத்தில் நிலைபெற் திருக்கிறது.
தஸ்மை க்ருஷ்ணய	{ அந்த க்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ் மம;	மோக்ருஷ்ண!	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே!
விதம் ஜகத்	{ சாரம்; இவ்வுலகமானது	மாம் ஸம்ரக்த	{ அடியேனைக் காத்தருள வேணும்.

* * *:—முவுலகங்கட்கும் அஞ்ஞானகிருகை ஒழித்தவனும், இரணியன் சிசுபாலன் முதலான ஆஸுரர்களுக்களை அடியடித்தவனும், எல்லாவுலகங்களையும் தன்னிடத்தில் கிள் றும் பிறக்கும்படி செய்தவனும், தன்னிடத்திலேயே உலகமெல்லாம் நிலைத்திருக்கும்படி நிற் பவனுமான கண்ணபிரானை நான் வணங்கி வழிபடுகின்றேன்; அவன் என்னைக் காத்தருள வேணும் என்கிறது.

“க்ருஷ்ணம் நமத்வம் ஸதா” என்றும் பாடமுண்டு. ஸர்வம் என்றும் அகிலம் என்றும் பர்யாயபதங்களுடைய இரட்டித்துச் சொன்னது—ஒன்றதப்பாமல் எல்லாவுலகும் என்ற பொரு ளைக் காட்டும்.

இந்த ச்லோகத்தில் பாதமை முதலிய எட்டு கிபக்திகளும் வரிசையாய் அமைக்கப் பட் டிருக்கிற அபிசயம் நோக்கத்தக்கது. (௩௩)

ஸ த்வம் ப்ரஸித பகவந் குரு மய்யநாதே
விஷ்ணே! க்ருபாம் பரமகாருணிக: தீவ த்வம்
ஸம்ஸாரஸாகர மிக்நமநக்த! தீநம்
உத்தர்த்து மர்ஹஸி ஹரே! புருஷோத்தமோஸி.

(௩௪)

மேலபகவந்!	ஷாட்குஸ்ய பரிபூர்ணனே!		இன்ன காலத்திலிருப்பவன்,
விஷ்ணே!	{ என்கும் விமரிசித்திருப் பவனே!	அந்த!	இன்ன தேசத்திலிருப்ப வன், இன்ன வஸ்துவைப்
ஸ த்வம்	வேதப்பிரதித்தருள ரி		பொலிகுப்பவன் என்று
அநாதே மயி	வேறு புகலற்ற என்மீது		குணிந்து சொல்லமுடியாத
க்ருபாம் குரு	அருள்புரியவேணும்;	த்வம் பரம காருணி க: தீவ	தன்மனையில்லாதவனே!
ப்ரஸித	{ ஸுசரிந்த முகமாகிருக்க வேணும்;	ஸம்ஸார ஸாகர கிக்நம்	ஓ பேரருளாளனானே?
மேலஹரே!	{ அடியார் தயைரைத் தீர்ப்பு வனே!	தீநம்	ஸம்ஸாரக் கடலில் முழுகின வனாய்
			அலைக்கு கொண்டுகருக்கிற அடியேனை

உதத்தம் } கரையேற்றக் கடல்வ; புருஷோத்தம; அஸி } புருஷுகளில் நிறத்தவனா
அத்தவ; கரையேற்றக் கடல்வ; புருஷோத்தம; அஸி } கிருக்கியும்.

* * * :—“தத் தீவம் ப்ரஸீத” என்றும் ஓதவர்; தத்—ஆகையாலே என்றபடி. ‘ஸ தீவம்’ என்ற பாடமே நிறக்குமென்க.

எம்பெருமானே! அடியேன் செய்திருக்கும் எண்ணிறந்த பாவங்களுகோக்கி என்மேல் சிறுபாறென்றிராமல் வரதீரவத்தை முன்னிட்டுப் பாண்ட முகமாய் இருக்கவேணும். போயுள்ளான் என்றும் திருமாமத்துக்குத் தகுதியாக அடியேன்மீது பாம கருணையைப் பாவச் செய்யவேணும்; எம்மாரக்கடலில் அழுந்தி அணுகின்ற அடியேனைக் கரையேற்றிப் பருவியாவதான் புருஷோத்தமனென்றது உன்னுடைய திருமாமம் வினைச்செய்துமென்கை. (௩௪)

மாமி காராயணபாதபங்கஜம் கரோமி காராயணபூஜகம் ஸதா.

வதாமி காராயணாகாம விரமம் ஸ்மராமி காராயணாதத்தவ மவ்யபம். (௩௫)

காராயண பாதபங்கஜம்	ஸ்ரீமத் காராயணனுடைய திருவடித் தாமசாவையே உகித்தேன்;	சிரமம் காராயண காம வதாமி	குற்றமற்ற ஸ்ரீமத்காராயண காமத்தை உச்சரித்தேன்;
மாமி	எம்பெருமானுடைய திருவாரதத்தை எப்போதும்பண்ணுகிறேன்;	அவ்யபம் காராயண தத்வம்	அழிவற்ற மாதவமான காராயணனை அறிக்கிறேன்.

* * * :—தமது மனோ வாக் கரையக்களவிற முன்னு கரணங்களும் ஸ்ரீமத்காராயணன் நிறத்திலேயே ஆழஞ்ஞற்படும்படினை இதனால் அருளிச் செய்தவாறு. (௩௫)

ஸ்ரீகாத! காராயண! வாஸுதேவ! ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தப்ரிய சக்ரபானே!
ஸ்ரீ பத்மநாயகபுதி கைடபாரே! ஸ்ரீராம! பத்மாஷ! ஹரே! மூராரே! (௩௬)

அநந்த! வைகுண்ட! முகுந்த! க்ருஷ்ண! கோவிந்த! தாமோதர! மாதவேதி,
வக்தும் ஸமந்த்தோடு ந வக்தி கச்சித் அஹோ! ஜகந்நம் வபஸகாபிமுக்கயம் (௩௭)

ஸ்ரீகாத!	தேவ ஸங்கீபதிமே!	அநந்த	முடிவில்லாதவனே!
காராயண	காராயணனே!	வைகுண்ட	வைகுண்டனே!
வாஸுதேவ	வாஸுதேவனே!	முகுந்த	முகுந்தனே!
ஸ்ரீக்ருஷ்ண	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே!	க்ருஷ்ண	க்ருஷ்ணனே!
பக்தப்ரிய	பக்தவத்யனே!	கோவிந்த	கோவிந்தனே!
சக்ரபானே	சக்ரபங்கயனே!	தாமோதர	தாமோதரனே!
ஸ்ரீபத்மநாயக	தேவ பத்மநாயகனே!	மாதவ!	மாதவனே என்றிப்படி.
அஷ்டபுத	{ அடியாரை ஒருகாலும் கழுவவிடாதவனே!	வக்தும்	{ பசுவந்தாமக்களைச் சொல்லுவதற்கு ஸமர்த்தனானும்
கைடபாரே	{ கைடபனென்னும் அகரணிக் கொன்றவனே!	வக்தித் ந வக்தி	{ ஒருவனும் சொல்லுமற்ற திண்ண.
ஸ்ரீராம	சக்ரவர்த்தி திருமகனே!	ஜகந்நம்	இவ்வுலகத்தவர்களுக்கு
பத்மாஷ	புண்டரீகாஷனே!	வ்யஸக ஆபிமுக்யம்	{ (விஷயந்தாங்களில் மன உத்த) தன்ப்படுவதிலேயே
ஹரே	{ பாபங்களைப் போக்குவனே!	அஹோ!	கோக்கமாகிருக்குத்தன்மை ஆச்சரியம்!
மூராரே	{ மூராகரணிக் கொன்றவனே!		

* * * :—ஒரு கொடிப்பொழுதும் ஒலாமல் பவவம்புகளையும் வாய்திறந்துகின்ற ஜனங்களுக்கு பவந்தாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவது ஒரு கஷ்டமான காரியமா? அன்று; ஸ்ரீகாத! காராயண! இப்பாதி பவந்தாமங்களை அநாயாஸமாக ஸங்கீர்த்தனம் பண்ண எம்மாரதும் முடியும்; ஆயினும் ஒருவன் கூட இந்தத் திருமாமங்களை அதுவந்தியாமல் விஷயாத் தப்பிப் படுகுழியிலே விழுந்த அளர்ந்தப்பட்டுப்போவதே! இதென்ன கொடுமை! என்று பாராந்தத் திந்தையாலே பரிதாபப்படுகிறார். (௩௬—௩௭)

த்யாயத்தி யே ளிஷ்ணு மகந்த மவ்யயம் ஹ்ருத்பத்மமத்யே ஸததம் வ்யவஸ்திதம்,
ஸமாஹிதாநாம் ஸததாபயப்ரதம் தே யாந்தி ளித்திம் பரமாஞ்ச வவஷ்ணாவிம் (ந.அ)

ஹ்ருத்பத்மமத்யே	ஹ்ருதய கமலத்தின் கவிசில்	அகந்தம்	அரரிச்சிந்தராயமுள்ள
ஸததம் வ்யவஸ்திதம்	எப்போதும் வீற்றிருப்பவ	விஷ்ணும்	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை
ஸமாஹிதாநாம்	மொத்திலே ஊன்றிக்குக்	யே த்யாயத்தி	{ எவர் தியானம் செய்கிறார்
	ரும் யோகிகளுக்கு	தே	களோ,
ஸதத அபய ப்ரதம்	எர்வகாலத்திலும் 'அஞ்	பரமாம் வவஷ்ண	அவர்கள்
	சேல்' என்று அபய ப்ரதா	பரமாம் வவஷ்ண	சிறந்த வவஷ்ணவ ளித்
	கம் பண்ணாமவரும்	விம் ளித்திம்	தியை
அவ்யயம்	ஒருகாலும் அழியாதவரும்	யாந்தி	அடைகின்றார்கள்.

* * * :—விஷயாந்தரப் பற்றற்றாத் தன்னையே ஊன்றிச் சித்திக்குமவர்களுக்கு எப் போதும் அபயப்ரதானம் செய்தருள்பவனும், அடியார் நினைத்தபோது சடக்கென உதவுகக் காக எப்போதும் ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலேயே ஸந்திஹிதனு யிருப்பவனுமான எம்பெருமானைய நயானம் பண்ணும் பாகவதர்கள் எல்லா விதத்தாலமுயர்ந்த விஷ்ணுவின் ஸ்தாஸமான பரம பதந்ததப் பெறுவர்களென்றபடி ... (ந.அ)

சுஹ்ர ஸாக்ர தாயுக சீகரஸாக்ர தாகித் சாகு பூர்த்தியே,

போகிபோக சயசீய சத்யகே மரதவாய மதுவித்திலே (ந.அ)

சுஹ்ரஸாக்ர தாக்ர	திருப்பாற்கடலில் அலைகளின்	போகிபோக சயசீய	திருவனந்தாழ்வானடைய
சீகர ஆஸாக்ர தாக்ர	என்ற லெறு நிலைகளின்	சாயிதே	திருமேனியாகிற திருப்
விதசாகு மூர்த்தியே	பெருக்கிலும் கஷத்திரம்		பறிக்கையில் கண்வளரு
	படிந்தாற்போன்று அழகிய	மதுவித்திலே	மவராய்
	திருமேனியை புடைவராய்	மாதவராய	{ மதுவென்கிற அசுரனைக்
		கை:	தொன்றவரான
			திருமாதாக்கு
			கமன்காரம்.

* * * :—திருப்பாற்கடலில் பிராட்டியுடன் திருவனந்தாழ்வானது திருமேனியாகிற திருப்பவள்ளியின்மீது சாபிந்து கண்வளரும்போது அங்கடலில் விககின்ற அலைகளினின்றும் இவ் அனிகள் வந்து திருமேனியில் முத்தமுத்தாகத் தெறித்திருப்பதைப் பார்த்தான் கஷத் தங்கள் படிந்திருக்கின்றனவோ! என்று உதப்போகலிக்கும்படி அழகாக கிளங்குகின்ற திருமேனியையுடைய திருமலை வணங்குகின்றேனென்றபடி. ... (ந.அ)

யவ்ய ப்ரியென ச்ருதிதரென கவிஸோகவிரென

நித்திர த்ஸிஜும்வரபத்மசரவபுதாம்,

தேகம்புஜாக்ர சரணம்புஜ ஷட்பதேக

ராஜ்ஞா ச்ருதா ச்ருதிரியம் குலசேகரேன. (மு.அ)

யவ்ய	யாவொரு குலசேகரர்க்கு	அம்புஜாக்ர சரணம்	தாமரைக் கண்ணாளு எம்
ச்ருதிதரென	வேத வித்துக்களாயும்	புஜ ஷட்பதேக	பெருமானுடைய திருவடித்
கவிஸோக விரென	{ கவிசுளுக்குள் சிறந்தவர் எ		தாமரைகளுக்கு வண்கி
	ளாயும்		போல் அந்தரங்கரான
ந்ஸிஜும்வர பத்ம	ப்ரகல்மண ச்ரோஷ்டர்களா	தேக	அந்த
சரென	{ யுமுன்ன 'பத்மன்' 'சரன்'	குலசேகரேன	{ குலசேகர மஹாராஜராலே
	என்னும் நிருவர்கள்	ராஜ்ஞா	
ப்ரியென மித்ரே	ஆப்தமித்திரர்களாக திருக்	இயம் ச்ருதி: ச்ருதா	{ இந்த ஸ்தோத்ர கார்த்தம்
அடிகரம்	{ தார்களோ		செய்யப்பட்டது.

***:—மஹா வைநிகோத்தமர்களுக்கும் அத்தியயமான கவக சத்திகைய புடைபவர்களுக்கும் அத்தணர்களிற் சிறந்தவர்களுமான 'பத்மன்' 'சான்' என்னும் இரண்டு அந்தரங்க மித்களை புடைபவராய் மஹாபகவத சிகாமணிபாள் ஸ்ரீ குலசேகர மஹாராயாலே இந்த முருகத்தமரகைத்தோத்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்கை.

"தீவிரம்மவர பத்மசுரே" என்பதற்குப் பவர் பவகையாகப் பொருள் கூறப் போருவர். தீவிரம்மவரச்ச பத்மசுரே என்ற விக்ரஹம் பண்ணி, தீவிரம்மவரனென்றும் பத்மசுரே என்ற மிரண்டு நண்பர்க்குத்தார்களென்பர் சிவர். பத்மசுரே சரச்ச பத்மசுரே—தீவிரம்மவரே தன பத்மசுரே என்ற விக்ரஹமாய் இரண்டையும் ஜாத்யேகவசனமாகக்கொண்டு, ப்ராஹ்மண்களும் கூத்தியர்களும் இஷ்டர்களாயிருத்தார்களென்பர் சிவர்; பத்மசுரே சப்தம் கூத்திய வாகையான பக எவ்வனெயென்னிள்; பத்மம் என்று ஒரு உயர்ந்த எண்ணிக்கையைச்சொல்லிற்றுப், சர சப்தம் பாணவாசிபாய், பத்ம ஸங்க்யா; சரா: யஸ்ய ஸ: என்று கூத்தியனைச் சொல்லிற்றுக்கூடவென்பர்.

மற்றொரு சொ கூறமாம:—தூழ்வார்களுடைய அவதாரமத்தித், குலசேகரேழ்வாருக்கு முன்னே கம்மாழ்வாரும், பின்னே பெரியாழ்வாரும் விருப்பதால் அவர்களைச் சொல்லுகிறது; பெரியாழ்வார் ப்ராஹ்மணச்சேஷ்டாக்கையால் தீவிரம்மவர சப்தம் பெரியாழ்வாரைச் சொல்லிற்றுக்கிறது; இனி, பத்மசுரே சப்தம் கம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றுக்கிறது. எவ்வனெயென்னிள்; தாமகாமனை அம்பாவுடையவன் என்று மகம்மதனைச் சொல்லிற்றுப் மதனோ மஹமதோ 'மார:': என்ற சிகண்டுகின்படி மஹமதனுக்குள்ள மார எனன்ற பெயரைக் கொண்டு "மாரன் சடகோபன்" என்ற கம்மாழ்வாரை வந்தித வகையு பாக்ரியையாலே சொல்லிற்றுக்கூடவது; சரத்தித் தோன்றும் வன்னி இடையின மரபாட்டை அகிஞ்சித் தாமராக் கொள்ளவேண்டுமென்பர். ஆக இவ்வனே கூறும் பொருள்கள் பாவும் அடியேனுடைய கெஞ்சுக்கு இகைத்தவையல்ல. இந்த முருகத்தமரகைத் தோத்தம் ஸ்ரீ குலசேகரேழ்வாருடைய கருதியன்றென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை என்பதை முகவுகையிற் சிறித்தவராத் திருக்கிறேன். குலசேகரேழ்வாருடைய பாரம்பரியம் வேறொரு குலசேகரர் என்ற பரம வைஷ்ணவ சிகாமணிபாள் மஹாராயர் இருந்தாரென்றும், அவர் எம்மக்குதபண்டிதராய் காடகம், காவியம், சம்பூ முதலிய உலகாடகங்கள் இயற்றியுள்ளாரென்றும், அவர்க்கு பத்மனென்றும் சரனென்றும் இரண்டு இஷ்டமிததிகர்களிருந்தனரென்பது அவருடைய ஒரு காடகத்திற் புலப்படுகின்றதென்றும், இந்த முருகத்தமரகையும் அவ்வரசர் இயற்றியதாயிருக்கவமையும் என்றும் அடியேன் மகிழாட்டுத் திருப்பதி யாத்நியையில் சில மஹாபாரதக் கேட்டுணர்ந்தேன். இதில் ஸ்வரூபமும் தோன்றியிருக்கிறது.

— ஆனால், குலசேகரேழ்வாருடைய ஸ்ரீ கவுத்தியாகவே மும்முருகத்தமரகையை ஆதரிக்கும் பெரியோர்களும் பவர் இருப்பதாலும், அவ்வனன்றென்று மறுப்பதால் 'பவ மஹாந்மணுக்குத் திருவுள்ளம் புண்படுவதாகத் தெரிதென்பது' என்றும் "மஹாலுளையே கதஸ் ஸ பந்தா" என்றபடி உவ்வழியைப் பின் செல்வதே பாக்கென்று தணிக்க அடியேனும் இதனைக் குலசேகரேழ்வார் ஸ்ரீகவுத்தியாகவே கொள்ளின்றேன்.

சொற்களைப் பொருட்களை இரண்டும் அழகாக அமைவப் பெற்றுள்ள இத்தோத்தம் ஸ்ரீமஹாத்மனிகள் காண்பதென்கியே கூகை ஸ்ரீகவுத்தியாகவர்களும் ஆதரத்தடன் அநுரகதிக்கப்பட்டு வந்ததென்பதில் சிபாதி பத்தியுடையார் யாருமிடில்;

"தத்வம் ஸவேத்தி பகவாகிற ஸர்வவேத்தா"

ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமான் திருவடிகளே சரணம்

பெருமான்கேயில் பிரதிவாதி ஸயங்காம்
கண்ணங்கராசாரியர் இவற்றிய
முருகத்தமரகை உரை
முற்றுப்பெற்றது.